

ธรรมตาขาว

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาแสดง
ทรงแสดงธรรมไง ปราบปรามร้อยสัตว์ชนสัตว์ ร้อยสัตว์ชนสัตว์ด้วยความปรารถนา ด้วยความจริงใจ
ด้วยอำนาจวาสนาของคน

ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อชำระล้างกิเลสใจ

เวลาชาวบ้าน ชาวบ้านฟังธรรมๆ สาธุ เออบุญเออกุศลใจ แต่ถ้าเป็นกรรมฐานๆ เวลาฟัง
ธรรมๆ เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่หนัก ยิ่งใหญ่หนักเพราะอะไร เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนา เพราะมีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา เรามาบวชเป็นพระ มาเป็นพระ
ปฏิบัติ

เวลาปฏิบัติ สิ่งที่ว่าปฏิบัติ กิเลสในหัวใจมันรุนแรงมาก แล้วมันรุนแรงกัดกินหัวใจของคน กัด
กินศรัทธาความเชื่อ ความมั่นคงของชีวิตให้คลอนแคลนๆ ทั้งนั้นนะ

ฉะนั้น เวลาฟังตัวเองไม่ได้ เวลาฟังธรรมๆ ฟังธรรมของครูบาอาจารย์ นั่นนะเป็นหลักชัย
การฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อให้มันชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้นมาในหัวใจของตน ถ้ามันแจ่มแจ้งขึ้นมาใน
หัวใจของตนนะ ในภาคปฏิบัติมันก็มั่นคง

มั่นคงเพราะอะไร

มั่นคงเพราะมันมีหลักการของมันไง มันมีจุดยืน แล้วมันมีการกระทำด้วยความจริงใจของ
ตน ถ้ามันจริงใจของตนนะ จริงใจของตนเพื่ออะไร ก็เพื่อความจริงใจในหัวใจดวงนี้ ถ้าเพื่อหัวใจดวง

นี่ การฟังธรรมๆ มันถึงเป็นสัจจะเป็นความจริง แต่สัจจะเป็นความจริง มันสัจจะเป็นความจริงจากครูบา
อาจารย์ที่เป็นธรรมไง

แล้วถ้ามันเป็นกิเลสละ

ออเขาอะ ออเขาอะ มันคว้าน้ำเหลว มันไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอันใด ถ้าไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็น
อัน เห็นไหม

เวลาเราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เรามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา
ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ มันต้องมีภาคปริยัติไป ภาคปริยัติคือการศึกษา คือสติปัญญา สิ่งที่มีความ
เจริญรุ่งเรือง มันต้องเจริญรุ่งเรืองจากสติปัญญา จากการศึกษา จากการค้นคว้า จากสติปัญญา
ของคนที่จะคุ้มครองดูแลหัวใจของตนเองได้ ฉะนั้น ภาคปริยัติๆ ใจ แต่สิ่งที่เราเรียน เราศึกษา
ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นภาคปริยัติ สิ่งที่เป็นกิเลสในหัวใจของตนร้ายนัก

เวลาถ้าสัจจะเป็นความจริง ถ้าเป็นทางธรรมๆ เวลาคนตายไป ตายไปแล้วไปเจอมบาล
ยมบาลถามว่า “รู้จักธรรมะไหม”

“ไม่รู้”

“เห็นคนเกิดไหม”

“เห็น”

“เห็นคนเจ็บไหม”

“เห็น”

“เห็นคนตายไหม”

“เห็น”

“นั่นล่ะธรรมะ”

ธรรมะเพราะอะไร เกิด แก่ เจ็บ ตายไป ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีฝั่ง
ตรงข้าม ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายไป

แต่การไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันต้องมีสติปัญญา มีสติปัญญาค้นคว้าให้มันเป็นความจริงขึ้นมา มันจะรู้แจ้ง ความรู้แจ้ง วิมุตติสุขๆ ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ถ้าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย นั่นสังขธรรมไง

แต่สังขธรรมอันนี้ เวลายมบาลถามจิตวิญญาณที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไง

“รู้จักธรรมะใหม่”

ไม่รู้

เพราะมันไม่รู้ว่าจะเกิดเกิดอย่างไร เกิด เราก็เกิดในห้องผ่าตัดไง เกิดในโรงพยาบาลห้องผดุงครรภ์ไง นั่นเกิดในนั้นนะ สำเร็จรูปเลยไง เกิดมาแล้วไง แล้วเกิดมา อู่ว๊า มันไม่รู้เรื่องนะ พ่อแมดูแลมาจนมันเติบโตขึ้นมาไง พ่อแม่บอกว่าเกิดวันนั้น เออ! ตกฟาก จำไว้ล่ะ นี่เวลาตัวเองไม่รู้ ไม่รู้ว่ามันเกิด

แล้วเวลาเกิดมาแล้วมันไร้เดียงสา ความไร้เดียงสาโดยธรรมชาติไง พ่อแม่ต้องคุ้มครองดูแลมา ให้มีการศึกษา ศึกษาขึ้นมาให้เจริญเติบโตขึ้นมาไง เจริญเติบโตขึ้นมาแล้ว เติบโตมาแล้ว เรามีสติปัญญาเล็กน้อยขนาดไหน

ถ้ามีสติปัญญาเล็กน้อยขนาดไหน เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไง เรามีบุญกุศลนะ เราเกิดในประเทศอันสมควร เราเกิดในประเทศไทย ประเทศไทย ศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ เกิดมาวัดวาอารามมากมายมหาศาล เกิดมาเห็นพระเห็นเจ้า เห็นทุกอย่าง มันก็เป็นประเพณีวัฒนธรรมไง มันก็เป็นสิ่งที่สวยงาม สิ่งที่น่าชื่นชม

แต่ถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่เสาร์ท่านบวช บวชมาเป็นมหานิกาย พอเป็นมหานิกายแล้วมันก็มีประเพณีวัฒนธรรมไง มีการแข่งเรือ มีวัฒนธรรมของชาวอีสาน นั่นนะ สุดท้ายแล้วก็อยากจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เขาก็ขัดเขาก็แย้งไง พอขัดพอแย้ง มาปฏิบัติเป็นธรรมยุต ธรรมยุตเป็นพระปฏิบัติ ปฏิบัติไปปฏิบัติมาจนไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันนะ

นี่ไง พอมาปฏิบัติเป็นธรรมยุตแล้วไง เพราะอะไร เพราะว่าสมัยที่ว่าฟื้นฟู ในศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองอีกหนหนึ่ง พระจอมเกล้าฯ มาตั้งวงธรรมยุต ธรรมยุตขึ้นมาแล้ว สัททวิหาริกของท่าน ไปสร้างวัดไง แล้วสร้างวัดมันใกล้ชิดกับปริยัติ เห็นไหม ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ

ฉะนั้น เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาต้องจริงจังตั้งขึ้นมา ประเพณีวัฒนธรรมสิ่งที่เป็นทางโลกให้ละให้เว้น ให้มีสติมีปัญญาค้นคว้าในสังขจะในความจริง ในอริยสังข

ในอริยสังข เห็นใหม่ เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย หรือไม่ ถ้าเราก็ก็นั่งอยู่แล้วไง เห็นอยู่เป็นประจำ เวลาเห็นอยู่เป็นประจำ เวลาไปวัดไปวาไปเฝ้าศพ ไปเฝ้าศพเขาสวด กุสลา ฆมฺมา อกุสลา ฆมฺมา สิ่งที่ทำความดีหรือความชั่วมา ใ้เราไปแล้วก็นั่งแต่คุยกันนั่นแหละ

ฟังธรรม มันเป็นประเพณีเป็นวัฒนธรรม โลกมันใหญ่ไป กิเลสมันครอบงำในหัวใจของคน มันไม่เห็นสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา แล้วมันก็เป็นความคุ้นชินไป

แต่ถ้าเรามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา วัดวาอารามมากมายมหาศาล มีครูบาอาจารย์ของท่านออกฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริงไป เวลาจะสู้กับกิเลสไป เวลาจะต่อสู้กับกิเลส ทุ่มเททั้งชีวิตไป แล้วจะเอาสังขจะความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน มันต้องลงทุนลงแรงมากน้อยขนาดไหน

แล้วเวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะเอาง่าย เอาตามความพอใจของตน จะเอาที่ไหนล่ะ ก็เอาตามที่กิเลสมันต้องการนั่นแหละ เอาตามที่กิเลสมันหลอกนั่นแหละ

ทั้งๆ ที่เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา กิ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง เจริญอีกหนหนึ่งไป

ก่อนหน้านั้นแหละ เราก็ก็นั่งพุททกาลแล้ว มรรคผลนิพพานมันหมดไปแล้ว จะประพฤติปฏิบัติไปไม่มีครูบาอาจารย์ เดี่ยวมันจะเป็นไปเป็นบ้าขึ้นมา”

เวลามีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติของท่านขึ้นมา ใครจะติฉินนินทามันเรื่องของเขา ใครจะเสียดสี ใครจะเหยียดหยามอย่ายี้ มันเป็นเรื่องของเขา เรื่องของเขาเพราะอะไร นี่ไง เพราะใจท่านจะเข้าเป็นธรรมแล้ว

มันเรื่องของเขา อันนี้มันเรื่องของเรา เรื่องของเรา ในการประพฤติปฏิบัติเรื่องของเราเนะ เรื่องของเราคือเราต้องประพฤติปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริงในหัวใจของเราไป ถ้ามันประพฤติปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริงในหัวใจของเรา ถ้าใจมันเป็นธรรมๆ ใจ ถ้าใจเป็นธรรม ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา มันจะเข้าสู่ศีล สมาธิ ปัญญา

ศีล ศีลคืออะไร

ศีลคือศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ เวลาศีลขึ้นมา มันละข้อห้าม แต่ใจเรามีศีลใหม่ ใจเรามีศีลใหม่ ถ้าใจเรามีศีล ศีลคือความปกติของใจ ความปกติคือมันไม่คิดวอกแวกวอแวไง มันไม่คิดชั่วคิดร้าย คิดทำลายตนเอง คิดเผาเรือน เผาเรือนคือเผาความเพียรนั้นนะ เผาตัวเอง นั่นละเพราะมันไม่มีศีล

ถ้าอธิศีลๆ นี่ไง ถ้าจิตมันสงบระงับเข้ามา ศีลคือความปกติของใจ ใจมันปกติ มันระงับของมันได้ ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา นั่นละศีลตัวจริง ถ้าศีลตัวจริงแล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เราก็มีศีลมีธรรมของเราอยู่แล้ว นี่ไง เกิดมาเรามีศีลระ ๑ แขน ๒ เท้า ๒ ศีล ๕ สมบูรณ์แบบ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ไปขอศีลกับใคร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง เวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันยังไม่มีศาสดา ไม่มีสิ่งใดเลย จะไปเอาศีลมาจากไหน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปบุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวัชยญาณ ทำลายอวิชชาในหัวขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อธิศีลใจ ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา มันเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง เสวยวิมุตติสุขๆ

เพราะปฏิบัติมาเจียนตาย เวลานั้น ออกจากพระราชวัง ละล้าละล้งๆ ออกไปประพฤติปฏิบัติกับเจ้าลัทธิต่างๆ วิธีการปฏิบัติเขาปฏิบัติกันอย่างไรก็ทำกับเขา ทำมากกว่าเขา แล้วทำแล้วสิ่งใด สมบัติ ๖ สมบัติ ๘ ครูบาอาจารย์จะรับรองว่า “เจ้าชายสิทธัตถะมีความรู้เหมือนเราเสมอเรา เป็นอาจารย์สอนได้” ท่านไม่สนใจ ถ้าท่านสนใจนะ พระพุทธศาสนายังไม่เกิด

เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมา บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ นี่มันเคลียร์ปัญหาของโลกๆ ทั้งสิ้น

ระลึกอดีตชาติ เกิดในอนาคตกาล มันมีทั้งนั้นนะ ทุกลัทธิทุกศาสนาเขาสอนอย่างนี้ทั้งนั้นนะ แต่ไม่มีลัทธิศาสนาไหนเลยที่บอกว่า อาสวัชยญาณทำลายอวิชชา ทำลายพญามารในหัวของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใจ ใจดวงใดไม่มีมรรค ใจดวงนั้นไม่มีผล

ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เป็นสัจจะเป็นความจริงในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเป็นสัจจะเป็นความ

จริงขึ้นมา วิมุติสุขๆ ใด ในพระพุทธานุศาสนานี้ แล้วมันเป็นสิทธิขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นใช่ไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ ใด พระอรหันต์ ๖๐ องค์พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ใด สิ่งนี้ “เธออย่าไปซ้อหนทางกัน โลกนี้เราร้อนนัก” เพราะท่านก็รู้ท่านก็เห็นของท่านมา เวลาท่านศึกษาค้นคว้ามาเจียนอยู่เจียนตาย แล้วเวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมามันเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของตนใด เวลาปรารถนาหรือสัตว์ขันธ์สัตว์ก็หรือหัวใจของสัตว์โลกนี้ใด เวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาใด

ฟังธรรม ถ้าฟังธรรมๆ ฟังธรรมแล้วมันฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นตามความเป็นจริงนะ สิ่งที่ว่าเวลาเราสาวกสาวกจะผู้ได้ยินได้ฟังใด กึ่งกลางพระพุทธานุศาสนานี้ ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่งๆ แล้วเจริญขึ้นมาแล้วเจริญขึ้นมาที่ไหน

เจริญขึ้นมาในหัวใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เจริญขึ้นมา ฝึกหัดสร้างกรรมทายาทขึ้นมามากมายมหาศาลในพระพุทธานุศาสนา แล้วเราจะฝึกหัดๆ ขึ้นมามันต้องให้เป็นความจริงของเราใด เป็น ปัจจัยตัดตั้ง เป็นสันตภิฎฐิติโก ใด

ความจำๆ ก็จำ ถ้ารู้จริงๆ ขึ้นมา ถ้ารู้จริงๆ ขึ้นมามันคารวะ รู้จริงๆ ขึ้นมานะ กราบไหว้บูชาในหัวใจของตนนะ แล้วมันเป็นสัจจะเป็นความจริงใด แล้วไปห่วงไหว้กับอะไร จะไปพึ่งพาอาศัยใครถ้าใจของเรามันเป็นจริงขึ้นมา

สิ่งที่มันไม่เป็นจริงๆ นี้ใด เพราะกิเลสมันครอบงำใด ถ้าเป็นธรรมๆ ธรรมะตาขาว หวาดระแวง ไม่กล้าทำอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน ตาขาว คนซื่อซัด ไม่มีความมุนานะ ไม่มีความจริงใจของเรา

ถ้าเรามุนานะ ความจริงใจของเรา ถ้ามันเป็นความจริง ศีลคือความปกติของใจ ใจมันปกติมันระงับแล้ว ถ้ามีอำนาจวาสนายกขึ้นสู่วิปัสสนาใด ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนา ยกขึ้นอะไร ยกขึ้นเพื่ออะไรละ ยกขึ้นเพื่อจะรู้เท่าทันในหัวใจของตน ใจของเรา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ทำไมมันพลิกมันแพลงมันปลิ้นมันปล้อน มันล่อมันลวงอะไรขนาดนั้น

เวลาเป็นธรรมๆ นะ เวลาจะเป็นธรรมก็ตาขาว ชี้อลาด ชี้อ้วน มักง่าย ไม่เอาไหนไง ถ้าเวลาเป็นกิเลสมันตาคนนะ มันตาคน มันแวววาวเขียว ถ้าเป็นเรื่องกิเลส เพราะอะไร

มาร มารในหัวใจของคนมันไม่ให้ใครเป็นอิสระหรอก สิ่งที่แก่นของกิเลส แก่นที่เหนียวแน่นที่สุดในวัฏฏะมันก็แก่นของกิเลส มันเหนียวแน่น แล้วมันเหนียวแน่นอยู่ในหัวใจของตนไง ถ้ามันเหนียวแน่นอยู่ในหัวใจของตน เราเวลาจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติที่ไหน

เวลาครูบาอาจารย์ของเรามีข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่องอยู่ของใจ คำว่า “เครื่องอยู่ของใจ” เอ็งหาใจเอ็งให้ได้ก่อน

เวลาปฏิบัติขึ้นมา ภาคปริยัติ ความจำ ความจำ ศึกษาเล่าเรียนมาเป็นภาคทฤษฎีทั้งนั้น นะ มันก็เป็นประเพณีเป็นวัฒนธรรม แต่ละพื้นที่แต่ละพื้นที่ก็แตกต่างกัน สิ่งทีประเพณีวัฒนธรรมในท้องถิ่นที่เขาทำๆ มาก็คือครูบาอาจารย์เป็นหัวหน้า เป็นผู้ชักนำให้ทำมาทั้งนั้น

แล้วทำมาทั้งนั้นมันเกิดมาจากอะไร

ก็เกิดจากครูบาอาจารย์มีความหยาบมีความละเอียดมากน้อยขนาดไหน เวลาที่มีความหยาบความละเอียดมากน้อยขนาดไหน คือหัวใจของท่านมันรู้แจ้งเห็นจริงหัวใจมากน้อยขนาดไหน

ถ้ามันรู้แจ้งเห็นจริงในหัวใจที่เป็นธรรมขึ้นมาละ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านวางหมดละ แล้วมันเห็นด้วยว่า สิ่งนี้ทำให้เนิ่นช้า สิ่งนี้มันมีหน้าที่การงาน งานต่างๆ มันเป็นข้อขัดต่อการประพฤติปฏิบัติ

มันเป็นข้อขัดตรงไหน

มันเป็นข้อขัดว่ามันเป็นนิเวศธรรมไง ความฟุ้งซ่าน ความวิตกกังวล ความหวาดระแวง สิ่งใดที่มันเป็นหน้าที่การงานมันมีหมดนะ ยกเว้นข้อวัตรปฏิบัติ เพราะอะไร

เพราะข้อวัตรปฏิบัติ กิจ ๑๐ อย่างของสงฆ์ กวาดลานวัด ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น สิ่งที่เป็นหน้าที่ของสงฆ์ นี่ข้อวัตรไง จิตใจมันมีเครื่องอยู่ของมันไง ถ้ามีเครื่องอยู่ของมัน ถ้ามันเครื่องอยู่

แล้วมันมีสติมีปัญญาขึ้นมา มันจะทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าสงบของใจเข้ามา นั่นไง สิ่งที่ว่า จิตตภาวนาๆ ใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารื้อสัตว์ชนสัตว์ใจ เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาก่อนใจ สิ่งใดที่เป็นเรื่องของประเพณีเป็นวัฒนธรรม นั่นก็สาธุๆ นั่นมัน เป็นเรื่องของชาวพุทธ แต่ถ้าเป็นเรื่องของผู้ที่ปฏิบัติละ

เราเป็นนักปฏิบัติ เราปรารภณาของเราใจ แล้วถ้าเป็นธรรมตาขาว มันมีแต่ความซี้หวาดระแวง ซี้ทุกซี้ยาก ไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน แล้วเวลาเขาจริงเขาจังขึ้นมา ก็เลสมันก็ตาคม ก็เลสมันก็ป้อนให้เลย “ปฏิบัติแล้วเป็นสิ่งนี้เป็นธรรมๆ”

ธรรมตรงไหน

ธรรมที่มันเวลาก็เลสมันปลิ้นมันปลี่ยนใจ เวลาธรรมตาขาวๆ เอ็งไม่มีสติ เอ็งไม่มีปัญญา เท่าทันความคิดของเอ็งบ้างเลยหรือ

ความคิดๆ ใจ ความรู้สึกนึกคิดมันธรรมชาติของมนุษย์ใจ คนเกิดมามีธาตุ ๔ และขันธ ๕ ธาตุ ๔ ตั้งแต่เกิดเป็นทารก เกิดมาพ่อแม่เลี้ยงค้อมชูชูขึ้นมาให้เป็นผู้มีสติมีปัญญาขึ้นมา นี่ไง ธาตุ ๔ มันเติบโตขึ้นมาโดยธรรมชาติของมันอยู่แล้ว ขันธ ๕ มันก็เป็นความรู้สึกนึกคิดของคนคนนั้นแหละ ถ้าเป็นพ่อเป็นแม่จะรู้จักนิสัยของลูกของตน เพราะเลี้ยงมากับมือ พูมพักมากับมือ

นี่เหมือนกัน มันเป็นจริงเป็นนิสัย เป็นความรู้สึกนึกคิดใจ ความรู้สึกนึกคิดขึ้นมาให้หัวใจ นี่ ขันธ ๕ ถ้าขันธ ๕ ขึ้นมา เราเติบโตขึ้นมาด้วยบารุงด้วยสิ่งใด

ถ้าเป็นทางโลก จิตวิทยาใจ เขาบอกว่า ตั้งแต่เด็กน้อย ทำสิ่งใดถ้ามันฝังใจๆ มันจะ กระทบกระเทือนมาใจ

แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุปเพณิวาสนานุสติญาณ มันไม่ใช่ ตั้งแต่เด็กแต่น้อย มันทำมาตั้งแต่ภพแต่ชาติใด ถ้าภพชาติใดมันสร้างสิ่งใดมา มันมีจิตนิสัยสิ่งใด มาซับซ้อนมาขนาดไหน

ถ้ามันซับซ้อน บุปเพณิวาสนานุสติญาณไม่มีต้นไม่มีปลาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่พระเวสสันดรไป ทศชาติ ๑๐ ชาติ สร้างบุญญาธิการมานาน้อยขนาดไหนถึงได้มาเป็น

พระโพธิสัตว์ เวลาพระโพธิสัตว์เกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะไง มีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน ถ้าไม่สร้างมา นี่ตรัสรู้เองโดยชอบ สร้างมาๆ ไง

ฉะนั้น เวลาเรามาฝึกหัดประพฤติปฏิบัตินี้ไง ธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ ไง เวลาขันธ์ ๕ จริตนิสัย มันมีกิเลสตัณหาความทะยานอยากมากน้อยขนาดไหน แล้วถ้ามันไม่มีอำนาจวาสนาไหม ธรรมตาขาว ชี้ตลาด ชี้คร้าน มั่งง่าย อยากได้ตั้งใจปรารถนา

ไม่ได้

ถ้ามันเป็นจริงละ เวลาเป็นจริง เข้าเผชิญหน้ากับมันไป เวลากิเลสๆ กิเลสมันตามอีกต่างหาก มันข่มขี่เอาต่างหาก แล้วมีอำนาจวาสนานะ บวชเป็นพระนะ เป็นนักปฏิบัติอีกต่างหาก แล้วกิเลสมันตาม มันพลิกขึ้นมาว่าเป็นธรรมๆ หนายท้องอยู่นั่นนะ

เวลาปฏิบัติๆ ขึ้นมา ดูทางโลกเขา สิ่งที่เป็นประเพณีเป็นวัฒนธรรมมันก็เป็นสิ่งที่สวยงามดีงามของสังคม เวลาเราอยู่ในสังคม เวลาสังคมขึ้นมาโดยชนบท เขาต้องการพระๆ ก็อยากให้มีพระไว้ทำบุญทำกุศลของเขา นี่ไง สิ่งใดที่เป็นปรารถนาไป

สิ่งที่เวลาพระกรรมฐานๆ เขาก็หลีกเลี่ยงของเขา เขาไปหาอยู่ที่สงบสงัดของเขา แล้วจะฝึกหัดปฏิบัติในหัวใจของตนขึ้นมา ถ้าในหัวใจของตนขึ้นมา ถ้ามันไม่ตาขาว มันไม่ต้องให้เขาคุ้มครองคุ้มชูบูชาตลอด

บวชเป็นพระๆ เราต้องการพระ แต่เวลาเราฝึกหัดเราก็เป็นพระ เป็นพระๆ เป็นพระสมมุติสงฆ์ เป็นพระในพระพุทธศาสนา เป็นพระเพราะเราเกิดเป็นมนุษย์ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากพระพุทธศาสนาไว้กับบริษัท ๔ ไง อุบาสก อุบาสิกา มีสิทธิเสรีภาพก็บวช บวชเป็นพระ

พอบวชเป็นพระ บวชเป็นพระแล้วจะศึกษาเล่าเรียน ศึกษาเล่าเรียนมาในพระพุทธศาสนา ไง จบ ๙ ประโยคขึ้นมา เข้าใจอบรมบ่มเพาะประชาชนได้ จะเผยแผ่ศาสนาได้ เพราะเข้าใจหลักการในพระพุทธศาสนา แต่ฝึกหัดปฏิบัติไม่เป็น ทำไม่เป็น แล้วตาขาว ชุนนาง จะต้อง ใ้อ้อ! มีคนคุ้มชูบูชา

ไอนั้นเวลามันเป็นแนวทางไป

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเริ่มต้นเริ่มฝึกหัดปฏิบัตินะ แล้วมันไม่มีเลย พอไม่มีเลยก็ลูกศิษย์หลวงปู่เสาร์ ลูกศิษย์หลวงปู่มั่น เวลาประชุมๆ ประชุมกัน วางข้อวัตรปฏิบัติไว้ให้ปฏิบัติเป็นแนวทางเดียวกัน

เริ่มต้นก็ปฏิบัติมาแนวทางเดียวกันไง แต่ปฏิบัติไปแล้วกิเลสมากหรือธรรมะมากล่ะ กิเลสมากกว่าหรือธรรมะมากกว่า เวลากิเลสมันมากกว่า มันก็ไหลไปตามกระแสสังคมกระแสโลกโลกามิส โลกเป็นใหญ่

พระกรรมฐานนะ จะเป็นขุนนางแล้วละ คนต้องคอยเช็ดชูบูชา

แต่ถ้าเป็นธรรมมันไม่มี เป็นธรรมนะ เป็นธรรมๆ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย ถ้ารัตนตรัย สิ่งที่เป็นชาวพุทธๆ ไร ชาวพุทธเรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง เวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานมันจะเกิดขึ้นแล้ว ถ้ามันฝึกหัดไปตามความเป็นจริงไง มันไม่ใช่เป็นธรรมตาขาวไร

ธรรมตาขาวมันมีแต่ความจำ มีแต่ภาคทฤษฎี มีแต่ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา กลัวว่าตัวเองจะไม่รู้ กลัวตัวเองจะไม่เป็นไง มันเลยไม่รู้มันเป็นจริงๆ นั้นแหละ ไม่รู้ไม่เป็นเพราะไม่เห็นพุทธะ ไม่เห็นหัวใจของตน

เห็นหัวใจของตนนะ เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติมานะ สัปปายะ ความสงบระงับอันนั้นนะมันสำคัญ แล้วถ้าจิตใจมันเป็นธรรม มันไม่คลุกคลี มันไม่แสดงออกมาอย่างนั้น มันมีรั้วรอบขอบชิด อะไรควร อะไรไม่ควรไร

การทำงานๆ ใครมันจะแก้กล้าเข้มแข็งเท่าพระกรรมฐาน พระฉันมือเดียวทั้งนั้นนะ เวลาเมื่อมีความจำเป็นขึ้นมา ชีวิตทั้งชีวิตก็ทุ่มเท เพราะหัวใจเขายิ่งใหญ่

ถ้าการทำงาน การจะวัดกันแล้วนะ สิ่งี่การทำงาน ทำงานในทางโลก พระทำได้ดีกว่าหลายร้อยเท่า แต่นั่นมันงานเรื่องโลก มันเป็นสาธารณประโยชน์ มันประโยชน์สาธารณประโยชน์ของโลก มันไม่ใช่สวรรค์ของบุคคล

ถ้าเป็นสวรรค์ของบุคคลไง บัจจัดตั้ง สันติปฏิญญา ก็มีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา แล้วไม่เป็นธรรมตาขาว ไม่ใช่ฉลาดตาขาว นั่งลงแล้วหายใจเข้านี่พุท หายใจออกนี่โธ เดินจงกรม นั่งสมาธิ

ดิ่งกลับ ดิ่งกลับ ทำสมาธิไป ถ้าจิตสงบไป ไม่ใช่ธรรมตาขาว เวลามันรู้ มันรู้ไปด้วยอะไร อดีตชาติมันรู้ไปอย่างไร เวลาเมื่อสติ น้อมดิ่งกลับมา พอดิ่งกลับมาอยู่ปัจจุบันไป พอมีสติปัญญา ปล่อย ปล่อย ปล่อย มันไปจุตูปปาตญาณ ไปแล้ว

ถ้าไม่สิ้นกิเลสมันจะเป็นพระโพธิสัตว์ ได้ฌานสมาบัติ จิตระลึกรู้อดีตชาติได้ อนาคตรู้เลย จะเกิดที่ไหน นี่มันไปของมันนะ ถ้าด้วยสติด้วยปัญญาไป ดิ่งกลับ เป็นสมาธิเป็นอย่างไร มันออก รู้ รู้อย่างไร เวลาดิ่งกลับมา ดิ่งกลับมาด้วยสติด้วยปัญญาอย่างไร ดิ่งกลับมา เวลาปัจฉิมยามไป อาสวัชฌญาณทำลายอวิชชา ทำลายพญามาร นี่ด้วยอะไร เพราะอะไร

เพราะเวลาอาสวัชฌญาณทำลายอวิชชาด้วยมรรค ๘ บุญเพนิวาสานุสติญาณใช้มรรค ๘ ใหม่ เพราะอะไร เพราะงานมันไม่ชอบใจ งานมันไปในอดีตใจ งานมันส่งไปในอดีตจิตที่เคยทำมา งานย้อนไปอดีตแต่กาลไกลแต่ไฟนั้งแต่อดีตชาติโน่นนะ จุตูปปาตญาณ งานในอนาคตใจ จิตสงบ แล้วจิตมีกำลัง อานาปานสติ มันรู้ว่าจิตจะไปเกิดอย่างไร รู้ไปหมด อนาคตนะ แล้วลัทธิศาสนา ต่างๆ เขาทำอย่างมาก็ได้แค่นี้

เวลาดิ่งกลับมา เวลามันออกไปที่ผิวดลลาด สติสัมปชัญญะน้อมกลับมาได้ ดิ่งกลับได้ นี่ใจ เวลาเราฝึกหัดปฏิบัติใจ เวลาจิตมันลง จิตมันเป็นอย่างไร เอ็งมีสติปัญญาดูแลรักษาหรือไม่ องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุญเพนิวาสานุสติญาณยังดิ่งกลับ จุตูปปาตญาณ อนาคตก็ดิ่งกลับ เวลาเป็นปัจจุบันใจ

“ปฏิบัติธรรมต้องเป็นปัจจุบัน”

ปัจจุบันนี้มันชี้ไม้ ปัจจุบันมันปัจจุบันที่อารมณ์ มันไม่ใช่สันทิฏฐิโก มันรู้จริงตามพื้นฐานใจ

เวลาอาสวัชฌญาณด้วยมรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ มันชอบแล้ว งานชอบ

บุญเพนิวาสานุสติญาณ ญาณในอดีต จุตูปปาตญาณ ญาณในอนาคต ญาณในปัจจุบัน งานชอบ ชอบปัจจุบันไม่ใช่อดีตและไม่ใช่อนาคต เป็นปัจจุบันธรรม

เป็นปัจจุบันธรรมด้วยอะไร

ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ระลึกชอบ ความชอบธรรม เวลามรรค ธรรมจักร จักรมัน เคลื่อน จักรมันหมุน นี่ทางสายกลางในพระพุทธศาสนาใจ

เวลาทำลายอวิชชา อวิชชาคร่ำครวญเลยนะ มารคร่ำครวญตีโพยตีพายเลยละ เวลาคอตกคอตกเพราะอะไร เพราะอัสภักขยญาณทำลาย ทำลายอวิชชา ขัณฑ์ออกจากจิตขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คอตกนะ จนลูกสาวความโลภ ความโกรธ ความหลง ลูกสาวใจ นางตัณหา นางราคา นางอรดีใจ ลูกสาวของพญามาร

“พ่อๆ พ่อเป็นอะไร”

“เจ้าชายสิทธัตถะถีบออกมา พ้นจากมือเราไป”

“พ่อไม่ต้องเสียใจ เดี่ยวพวกดิฉันไปจัดการเองค่ะ”

เวลาไปล่อไปลวง เห็นไหม

“นางตัณหา นางอรดี แม่แต่พ่อของเธอ อูบายวิธีการซับซ้อนกว่าเธอหลายเท่า เรายังทำลายลงทั้งสิ้น แล้วใช้ลูกสาว ใ้ที่จะมาล่อมาลวง มันจะเป็นไปได้อย่างไร”

นี่เวลาเป็นสัจจะเป็นความจริง เวลานั้นอมกลับมา ดึงกลับด้วยสติด้วยปัญญา เขาทำของเขาอย่างไร ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริง ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงมันไม่ใช่ธรรมตาขาว ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่เป็นอะไรสักอย่าง ชี้ขาดตาขาว ไม่มีสิ่งใดเป็นจริงเป็นจัง ไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน

แล้วเวลาเอาจริงเอาจริงขึ้นมา เวลาจะเข้าเผชิญหน้ากับกิเลสนะ ออเฮาะออเลาะเลย กิเลสมันตาคมนะ มันรู้ ใครเอาจริง ใครไม่เอาจริง มันรู้ว่ามันเป็นมิจฉาหรือเป็นสัมมา

มัคโค ทางเอกทางสายกลางในพระพุทธศาสนา งานชอบ เพียรชอบ ความระลึกรชอบ ความชอบธรรม

แต่ถ้ามันเป็นเรื่องธรรมตาขาว กิเลสมันตาคม มันสวมรอยเลย กิเลสบังเงา แสดงธรรมะธรรมะของกิเลสใจ

ถ้าจะเอาจริงนะ เราทบทวนได้ สิ่งใดทำแล้วมันถลำไปหรือมันยังมาไม่ถึง ฝึกหัดให้มันเป็นความจริงขึ้นมา ทำใจของเราให้มันเป็นปัจจุบัน ให้เป็นสัจจะเป็นความจริง สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

เวลาจิตมันเป็นจริงๆ ขึ้นมา คีลคือความปกติของใจ ใจมันปกติสุขแล้วมันไม่แลบไม่แฉลบ ไปออกนอกกลุ่มนอกทาง แล้วมันแสวงหาแต่ความสัจจะความจริง

สัจจะความจริงเพราะอะไร

ย่ำคิดย่ำทำจนเป็นจริตเป็นนิสัยของเธอ

ในทางสังคมทางโลก เขาจะรู้จักจิตนิสัยว่าคนคนนี้เป็นอย่างไรก็ดูเพื่อนเขา ถ้ามันคบเพื่อน อย่งไรมันก็เป็นอย่งนั้นนั่นะ

ไถ่นี้ก็เหมือนกัน พระกรรมฐานๆ ถ้าเอ็งเหลวแหลก เอ็งไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน เอ็งจะเป็น กรรมฐานตรงไหน แล้วยังวางตัวนะ เป็นไก่ป่า เป็นผู้ทรงศีล แต่พฤติกรรมมันโลกๆ ทั้งนั้นนั่นะ มัน เอาความจริงมาจากไหน

ถ้าเอาความจริงๆ มันความจริง มันมาจากกิริยาจากภายนอกนั่นแหละ มันบอกใจ มันบอก ถึงพฤติกรรมของหัวใจว่าเป็นจริงหรือเป็นไม่จริง

ถ้ามันเป็นจริงๆ เราจริงจังของเรา แล้วทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจสงบเข้ามา น้อมไป ให้ยกขึ้นสู่วิปัสสนาให้เป็น ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็นได้ เวลาเราเห็นความจริงขึ้นมา อ้อ! บัจฉิตตัง นะ

เวลาปัญญาๆ สิ่งที่ว่าภาคปริยัติ ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษาเล่าเรียนมา สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา มันก็ชัดเจนของมันอยู่แล้วใน ธรรมและวินัยอันนั้น แต่เวลาธรรมตาขาวมันรู้อะไร

ไม่รู้ อารมณ์พุ่งพล่าน อารมณ์มันยั่วยวนอย่งนี้ “ไอ้โฮ! ธรรมเกิด มันจะเป็นธรรมแล้ว” ไถ่ตาขาว ไม่เห็นมีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน

เวลาศึกษามานะ สุตมยปัญญา เวลาฝึกหัดปฏิบัติมันจินตนาการไปทั้งนั้นนั่นะ ถ้าเราทำ ความสงบของใจของเราได้ ถ้ามันน้อมไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม ถ้ามันเห็นแล้วมัน มีผลทันที มันมีผลทันทีที่จิตมันสิ้นหวั่น สิ่งของมันรู้กิเลส เห็นกิเลส มันเข้าใจเรื่องกิเลสได้ มัน สะเทือนหัวใจมาก เพราะอะไร เพราะเราไม่เคยเห็นหน้ามัน เราไม่เคยรู้จักมัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลากำจัดพญามารณะ มารมันคร่ำครวญ มารมันร้องไห้ เวลาลูกสาวของมารมันเห็น “พ่อเป็นอะไร” มันเศร้ามันหมองไปทั้งครอบครัว

ไอ้ของเรา เราจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ เวลามันธรรมตาขาว มันจัดเป็นเหมือน ผู้อำนวยการสร้าง อันนี้เป็นพระเอก อันนี้เป็นผู้ร้าย อันนี้เป็นธรรม อันนี้เป็นกิเลส นี่ไง เวลามันเป็นความเพ้อเจ้อของกิเลสมันพลิกแพลง แล้วตัวเองก็ถล่ำเข้าทางหมดเลย ไอ้พวกตาขาวนะ มันไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันนะ

แต่ถ้าเราทำความเข้าใจเข้ามา ใจสงบระงับของเราแล้ว เพราะอะไร เพราะเราไม่ต้องไปทำที่ไหน ถ้าเราเป็นพระกรรมฐาน เราเป็นธรรมทายาท เราเป็นธรรมทายาทของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านวางของของท่านไว้หมดแล้ว ถ้าเราฝึกหัดปฏิบัติตามเหตุการณ์อย่างนั้น ตามข้อวัตรปฏิบัติอย่างนั้น จิตมันต้องสงบเข้ามา

พอจิตสงบเข้ามา เราฝึกหัดปฏิบัติ สมถกรรมฐานจะยกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาได้เพราะมันเห็นสติปัฏฐาน ๔ เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง ถ้ามันเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง ถ้ามันเห็นกิเลส มันรู้กิเลส มันรู้ แล้วถ้ามันฝึกหัดได้ มันฝึกหัดได้คือฝึกหัดใช้ปัญญาไง

เยอะเยอะไปนะ “ทำสมาธิแล้วปัญญาจะเกิดเอง”

มันจะเกิดที่ไหน ถ้าปัญญาจะเกิดเอง ฤๅษีชีไพรเป็นพระอรหันต์ไปหมดแล้ว เพราะฤๅษีชีไพรก็ทำสมาธิได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ อุกกดาบส อापารดาบส ใจ “เจ้าชายสิทธัตถะมีความชำนาญเหมือนเรา ทำได้เหมือนเรา เป็นศาสดาเหมือนเรา”

เจ้าชายสิทธัตถะไม่สนใจ ไม่เอา ไม่เอาเพราะอะไร

สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ นี่เป็นสมาธิใหม่ เป็นฌานใหม่ สมาบัติ ๖ ก็ฌาน ๖ ฌาน ๘ แล้วปัญญามันอยู่ไหน แล้วทำสมาธิแล้วปัญญาจะเกิดเอง ถ้าเกิดเอง เจ้าชายสิทธัตถะได้สมาบัติ ๘ ก็เป็นอรหันต์ไปแล้ว

แต่ท่านทิ้งเลย นั่นนะตัวร้าย ตัวร้าย เวลาคนภาวนาไปแล้วมันติด มันรู้มันเห็นเป็นผู้วิเศษ
 ใจ ก็เลสมันตามคนนะ ดุสิ คนอื่นเขาไม่รู้ เรารู้ ยอดเยี่ยม รู้วาระจิต รู้อดีตอนาคต รู้ได้ทุกอย่างเลย
 แล้วมันรู้ รู้ขึ้นมาด้วยฌาน ด้วยสมาบัติ ด้วยกำลังของจิต เจริญแล้วเสื่อม

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสาวิชฌญาณทำลายอวิชชา ทำลายมารที่จิต
 ที่มันมีบวกละลบล ทำลายความบวกละลบลนั้นทิ้งทั้งหมด

เหตุเม ภิกษุเว ทางสองส่วนที่ไม่ควรเสพ ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา เวลาอาสาวิชฌ
 ญาณทำลายอวิชชาแล้ว อนาคตังสญาณนั้นนะ กับอัสมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ ใช้อภิญญา กับอนาคต
 ตังสญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อนาคตวงศ์นะ พระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้
 ข้างหน้า อนาคตวงศ์เท่าไร

กับสมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ ถูกหรือผิดก็ยังไม่อยู่กับที่ ยังลุ่มหลวมกันอยู่นั้น

อนาคตังสญาณ ๓ โลกธาตุ

นี่ไม่พูดนะ

ท่านบอก ถ้าไม่เป็นประโยชน์ ไม่พยากรณ์ คือไม่พูด สิ่งที่ไม่พูด สิ่งที่ไม่พูดนี้มีคนถามทั้งนั้น มี
 คนถามว่า พระพุทธเจ้าองค์ต่อไป จะโลก

ไอ้ที่ว่าพุทธพยากรณ์ โลกจะแตกๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า โลกเป็นอจินไตย

อจินไตย รู้ได้อย่างไร แล้วโลกจะแตก อันไหนมันจะมาแตก แล้วอนาคตวงศ์ยังอีกมากมาย

ทางนี้ทางวิชาการก็วิพากษ์วิจารณ์ร้อยแปดพันเก้า

อาสาวิชฌญาณทำลายอวิชชา อนาคตังสญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 เวลาวิมุตติสุขแล้วไม่มีสิ่งใดที่เป็นสมมุติบัญญัติในหัวใจอันนั้น

มันเรื่องที่ว่า ได้สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ ใช้อภิญญา ได้รู้วาระ รู้ต่างๆ

นั่นนะตัวร้าย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงท่าน ศील ภาวนา สำหรับฆราวาส

นักปฏิบัติ ศील สมาธิ ปัญญา

เวลาศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา ถ้าเรายกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ ยกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็นนะ

เวลาให้พวกธรรมตาขาวมันไม่กล้าทำอะไรให้เป็นขึ้นเป็นอันเลย สมาธิก็ทำไม่เป็น แล้วก็ไม่รู้ว่าจะจิตสงบ จิตไม่สงบอย่างไร มันเป็นมิจฉาทิฏฐินั้นนะ ว่างๆ ว่างๆ อยู่อย่างนั้นนะ ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน เวลาเรื่องปัญญาก็สุดมยปัญญา จินตมยปัญญา มันไม่เคยทำความสงบของใจได้ มันยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่เป็น มันไม่เคยเห็นภาวนามยปัญญาหรอก

ถ้ามันเห็นภาวนามยปัญญาตามความเป็นจริงขึ้นมา โดยข้อเท็จจริงในธรรมและวินัย คือในศาสดาอบรมบ่มเพาะสอนไว้หมดแล้ว แต่มันทำขึ้นมาให้เป็นข้อเท็จจริงขึ้นมาไม่ได้

เวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาจิตมันสงบแล้วถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ มัน ใ้อโฮ! ภาวนามยปัญญามันเป็นอย่างนี้เอง

นี่ไง “ทำสมาธิแล้วปัญญาจะเกิดเอง”

ปัญญาอะไร ปัญญาที่จินตนาการไป ปัญญาที่กิเลสตามนั้นนะ มันพลิกมันแพลง

แล้วถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ ถ้ามันเห็นกิเลสนะ เดี่ยวกิเลสมันจะกระชิบๆ เลยละ เวลากิเลสกระชิบ เชื่อมันอีก “สิ่งนี้เป็นธรรมๆ” ตอนนั้นมันกระชิบนะ แล้วมันกระชิบนี้ ใ้อโฮ! มันเชื่อนะ เวลามันกระชิบ “ใ้อโฮ! เราทำเอง บัจฉิตตัง สันทิฏฐิโก”

ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันนะ แค่ว่าจะซุดคู้ยค้นคว้าหากิเลส

เวลาคนที่ภาวนาไม่ได้ ภาวนาไม่เป็น มันไม่ตลอดรอดฝั่ง

มันตัน ท่ามกลาง ที่สุด

ตัน ตันก็ฝึกหัดปฏิบัตินี้ไง ธรรมตาขาว เริ่มตันก็ แหม! ขุนนางนะ พระกรรมฐาน ต้องมีคน ล้อมหน้าล้อมหลัง ไปไหนต้องมีสาวกสาวกะ

ไร้สาระ นั่นแหละคนบ้า

แต่ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา เราจะเอาความจริงความจิงของเราขึ้นมา ถ้าเอาความจริงความจิงของเรา เราไม่ธรรมดาเรา ไม่ธรรมดาเรา เราทำอะไรก็ได้ อะไรจะเกิดขึ้นกับใครก็ได้ เราก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งไง ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมไปแล้ว เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านก็ทำของท่านไป เวลาเป็นจริงเป็นจิงขึ้นมา นี่ไง บุรุษอาชาไนย ยอดเยี่ยม ไม่มีใครเทียม

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอก ท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น ไม่เคยเห็นใครทำได้อย่างนั้น

ไม่เคยเห็นใครทำได้อย่างนั้น เพราะท่านเป็นผู้อุปัฏฐาก ๘ ปี ผ่าฝ่าอุปสรรคท่านเป็นคนจับคนดูทั้งนั้นนะ แล้วภาวนามาสิ

“ทำสมาธิแล้วปัญญามันจะเกิดเอง”

สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา จินตนาการทั้งนั้น แล้วเวลาจะฝึกหัด ยกขึ้นสู่วิปัสสนา มันก็กระซิบๆ เลยนะ “ใช่แล้วละ ธรรมะเป็นอย่างนี้ ไ้อโฮ! มหัศจรรย์”

มหัศจรรย์ของคนอ่อนแอไง มหัศจรรย์มาจากกรรมตาขาวไง ชี้ขาดตาขาวขนาดนั้น มหัศจรรย์ตรงไหน เวลากิเลสมันตาคมๆ มันครอบงำหมดเลย

เวลาฝึกหัดปฏิบัติ ทำความสงบของใจของตัวเองได้ ยกขึ้นสู่วิปัสสนาคือเห็นกิเลสเหมือนกัน แต่เวลาเห็นกิเลสขึ้นมา เวลามันใช้ปัญญาไป กิเลสมันจะกระซิบๆ แล้วละ

แล้วกระซิบมาจากไหน

ก็กระซิบมาจากใจของตานั้นแหละ เพราะอะไร

หลวงปู่มั่นไง กิเลสมันอยู่ที่ฐิติจิต

เวลาเราอะอะมะเทิง อารมณ์รุนแรง

“เป็นกิเลสๆ อะไรก็เป็นกิเลส ทะเลาะเบาะแว้งเป็นกิเลส ช้อโกงเป็นกิเลส”

เวลาทำความเข้าใจของใจขึ้นมา มันสว่างไสว มันผ่องใส นั่นล่ะอุปกิเลส กิเลสอย่างละเอียด
 ใจ กิเลสมันจะกระซิบๆ แล้วล่ะ โอ้! เห็นเขาข้อเขาโกง เห็นเขาทำลายทำร้ายกัน โอ้ย! นั่นเป็น
 กิเลสๆ ใครก็เห็นว่ามันเป็นกิเลส

เราเป็นนักปฏิบัติธรรมตาชา ไม่เคยทดสอบ ไม่เคยรู้สิ่งใดเลย พอมันว่างมันสว่างขึ้นมา
 นะ คุ้! มันกระซิบขึ้นมา โอ้! เชื่อมันหมดเลย

อุปกิเลส ก็อยู่ในธรรมและวินัยไป อยู่ในศาสดาใจ พระไตรปิฎกใจ อุปกิเลส ๑๖ ว่างๆ
 นั่นล่ะ อุปกิเลสทั้งนั้นล่ะ ความว่างเป็นกิเลส ว่างนะ นั่นกิเลสอันหนึ่ง เวลามันกระซิบๆ ล้มหมด
 เลย

โอ้! อุตสาหกรรมมีศรัทธาความเชื่อ อุตสาหกรรมจะฝึกหัดปฏิบัติ อุตสาหกรรมกระทำของเราขึ้นมา มี
 ความอุตสาหกรรมมีการกระทำทั้งสิ้น แต่กิเลสมันไม่ปล่อยใครให้รอดจากมือมันไปได้ทั้งนั้นล่ะ

ฉะนั้น เวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราต้องมีสติปัญญา มีสติปัญญาแล้วมัน
 สติปัญญาของเราเอง สติปัญญาของเราเองมันควบคุมดูแลหัวใจของเรา

เอาสติเอาปัญญามาจากไหน นั่นเป็นความจำทั้งนั้น เทียบเคียงไฉนนั้น เทียบเคียงไฉนนี้
 เวลาเทียบเคียง เวลาปฏิบัติแล้วมันจริงมันแท้จ เรามาพิสูจน์กัน

ทำไมครูบาอาจารย์ของเราบุคคล ๔ คุ้ แล้วของเราปฏิบัติมันมีคุ้ไหนบ้างวะ มันมีเห็น
 อะไรบ้าง เห็นแต่กิเลสมันลอยชาย ตัวเองก็มกราบมันอีกต่างหาก เพราะมันตาคน มันน่ากลัว มัน
 ครอบงำเราได้ เ็งยอมจำนนหมดเลยเหวอวะ

แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติ เราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา มาบวชเป็นพระ เป็นพระ
 เป็นสมมุติสงฆ์ สมมุติสงฆ์ขึ้นมา ถ้ามีอำนาจวาสนา เราจะประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา

ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าจิตมันสงบระงับเข้ามา พุทระ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันผู้รู้
 แล้วนะ มันตื่นขึ้นมาแล้วนะ ถ้ามันตื่นขึ้นมา ถ้ามันทำเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มันจะไปลอยชายมา
 จากไหน

ถ้ามันไม่จริงไม่จังขึ้นมา มันก็ลอยชาย มันเป็นธรรมตาชา มันเป็นธรรมชี้ขาด แล้วก็ไหล
 ตามกิเลสมันไป น่าอาย มันไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน

แต่ถ้าเป็นขึ้นเป็นอัน มันมีหลักเกณฑ์ แล้วมันมีอุดมการณ์ มันเห็นใจ หลักยึด ถ้ามีหลักยึดของเราเป็นเครื่องอยู่ของใจ ผูกมัดใจของเราไว้ไม่ให้ใจเราเร่ร่อนไปเรื่องร้อยแปดพันเก้า

โลกามิสทั้งนั้น ส่งออกไปนะ ฟืนไฟทั้งนั้น เวลาพูดว่าปฏิบัติ พระกรรมฐาน แต่หัวใจของมึงอยู่ไหน มึงไปหมดแล้ว นี่ไง มันไม่มีหลักยึด

ถ้ามันมีหลักยึด มันมีหลักของมัน ถ้ามันมีหลักยึด โค ถ้าผูกมันไว้ มันก็อยู่ที่กินของมันอยู่ที่เชือกที่คุ้มครองดูแล

ปล่อยปลดละเลย แล้วยังคุยอีกนะ นั่นนะไอ้พวกชี้ขลาด

ถ้าพวกเขาเป็นความจริง นี่เขาผูกไว้เลย โคผูกไว้ ใจผูกไว้ ผูกไว้กับข้อวัตรปฏิบัติถ้าทำไม่เป็น ถ้าทำเป็น ข้อวัตรปฏิบัติมันก็เป็นหน้าที่ แต่ใจของเรามันสงบระงับอยู่แล้ว จะมีข้อวัตรปฏิบัติ หรือไม่มีข้อวัตรปฏิบัติ ใจก็คือใจ ข้อวัตรปฏิบัติไม่ใช่ใจ ใจก็ไม่ใช่ข้อวัตรปฏิบัติ

แต่ใจไอ้พวกตาขาวมันต้องมีข้อวัตรปฏิบัติผูกไว้ ผูกไว้เป็นเครื่องอยู่ก่อน แล้วถ้าผูกไว้ ถ้ามันสงบระงับเข้ามามันมหัศจรรย์ พอมหัศจรรย์ขึ้นมาละ อย่าให้มันกระซิบบ๊ว

กิเลสมันเอามึงทุกลูก มันอยู่ที่ฐิติจิต มันอยู่ที่ใจดวงนั้นแหละ แล้วใจดวงนั้นไม่ประพฤติปฏิบัติ ใจดวงนั้นไม่ฝึกหัดปฏิบัติ ใจดวงนั้นไม่เข้ามาสู่ใจของตน มันเป็นเรื่องโลกามิส เป็นเรื่องโลกทั้งสิ้น เป็นเรื่องโลก

เวลาประพฤติปฏิบัติ เราก็ปฏิบัติมาจากโลกนี้แหละ เราก็ปฏิบัติมาจากเรา เราไม่ได้ปฏิบัติมาจากสวรรค์ชั้นฟ้าจากไหนหรอก

สวรรค์ชั้นฟ้ามันอยู่ที่ว่า จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวิภวภูเขไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เขาก็อยู่ในสถานะของเขา

ไอ้เราเกิดเป็นมนุษย์ เราเป็นมนุษย์อยู่ในปัจจุบันนี้ แล้วเรามาบวชเป็นพระ เป็นนักประพฤติปฏิบัติ เราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะประพฤติปฏิบัติด้วยจิตตภาวนา ความเป็นจิตตภาวนา นี้ตบะธรรม ตบะธรรมมันจะเกิดขึ้นต่อเมื่อจิตมันสงบระงับ จิตมันเป็นเอกเทศ แล้วถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนา มันจะเข้าสู่พระพุทธศาสนา

พระพุทธศาสนาสอนแนวทางปฏิบัติในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ ในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ ถ้าจิตสงบระงับๆ จิตมีศีล อธิศีลคือปกติ ไม่มีกิเลสเจือปนมา

โดยธรรมชาติเราก็มีความรู้สึกนึกคิด เราก็คิดได้ คิดธรรมะเราก็คิดได้ ถ้าคิดได้ด้วยสติด้วยปัญญา มันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ เพราะมันเป็นปัญญาโลกๆ มันเป็นปัญญาสามัญสำนึก

ถ้าเราทำความเข้าใจของเราเข้ามา ทำความสงบของเราเข้ามา ถ้าใจมันสงบระงับ เห็นใหม่ จิตตภาวนา ตบะธรรม ถ้ามันจะแผดเผา ถ้าจะแผดเผากิเลสใจ มันจะต้องรู้จัก เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง

ถ้าใครเห็นกายโดยตามความเป็นจริง พอเห็นกาย ใ้โฮ! มันจะมีความสุข

มันมีคนถามมามากมาย “เห็นกายอย่างนั้น แหม! มันเป็นอย่างนี้ๆ”

ก็เห็นใจ เห็นกายคือเห็นกิเลส แต่เขาเห็นกาย แต่เขายังไม่เข้าใจเรื่องกิเลสใจ เพราะการเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม เพราะกิเลสนะ กิเลสตามคม กิเลสเป็นนามธรรม กิเลสอยู่ที่ฐิติจิต จะคิดจะนึกสิ่งใด สมุทัยคือกิเลสมันเจือปนกับความรู้สึกนึกคิดของเราทั้งหมดทั้งสิ้น ถ้าทำความเข้าใจของเราเป็นอิสระ นั้นแหละกิเลสสงบตัวลง

เวลาถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนา ถ้ามันเป็นปัญญา ถ้ามันเป็นภาวนามยปัญญา เห็นใหม่ เพราะอะไร

เพราะสมุทัยมันสงบตัวลง เพราะกิเลสมันสงบตัวลง สงบตัวลง เราจะมีโอกาสได้ใช้ปัญญาชั่วคราวชั่วคราว

พอสมาธิมันเสื่อมลง สมาธิมันเบาลง กิเลสมันก็เฟื่องฟูขึ้น เวลากิเลสมันเฟื่องฟูขึ้น เวลาเราทำสิ่งใด กิเลสก็เจือปนมา

กิเลสคือสมุทัย สมุทัยคือเจือปนมากับความรู้สึกนึกคิด

ถ้าเป็นทางธรรม เป็นธรรมและวินัย เป็นอนุสัย อนุสัยมันนอนเนื่องมากับใจ กิเลสมันอยู่ที่ฐิติจิต

ความคิดไม่ใช่จิต จิตไม่ใช่ความคิด แต่มันเสวยอารมณ์ มันเสวยสติปัญญา ๔ มันเสวย
กาย เสวยเวทนา เสวยจิต เสวยธรรม มันเสวยมันถึงมีกาย ถึงมีเวทนา ถึงมีจิต ถึงมีธรรม

แล้วถ้าตัวผู้รู้ล่ะ

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาไง ถ้าฝึกหัด ถ้ามันมีภาวนามยปัญญา ถ้ามันรู้กิเลส มันเห็น
กิเลส ถ้ามันรู้จักแล้วมันพิจารณาได้ นี่ถ้ามันเป็นภาวนามยปัญญาไป ปัญญาเกิดจากการฝึกหัด
ปัญญาเกิดจากปัจจัยตั่ง สันทิฏฐิโก เกิดจากจิตดวงนั้น เกิดจากตบะธรรม เกิดจากตบะ เกิดจาก
การแผ่เมตตาด้วยสติด้วยปัญญา ด้วยมัคโคทางอันเอก ด้วยสัจจะด้วยความจริง ด้วยการฝึกหัด
ประพฤติปฏิบัติไป ถ้ามันเป็นความจริงๆ ความจริงมันเกิดขึ้นมา เราจะรู้ได้ทันทีเลย นี่นักปฏิบัติถ้า
เป็นนักปฏิบัติจริงนะ

สุดมยปัญญา เราเห็นได้มันมีการศึกษา เด็กๆ ศึกษาจากทางโลกหรือทางธรรม นี่สุดมย
ปัญญา จินตมยปัญญา ถ้าเป็นทางโลกก็นักวิทยาศาสตร์ เขาวิเคราะห์วิจัยอะไรของเขา นั่น
จินตนาการ มันยังไม่สำเร็จเป็นผลงาน นั่นนะจินตนาการ จนกว่ามันจะเป็นผลงานของมันขึ้นมา
บ้างได้

ถ้าเป็นนักปฏิบัติ เวลาจิตมันสงบแล้วจินตนาการ ใ้อโฮ! มันยิ่งกว่านักวิทยาศาสตร์หลาย
ร้อยเท่า

นักวิทยาศาสตร์เขายังมีหลัก มีโครงการของเขา เขามีการวิจัย วิจัยเรื่องอะไร

ใ้อชำระกิเลส ใ้อโฮ! มันโครงการ ๓ โลกธาตุ จิตนี้เคยเกิดเป็นพรหม เคยเกิดเป็นเทวดา
เคยเกิดเป็นมนุษย์ เคยเกิดเป็นสัตว์ เคยเกิดมาทั้งสิ้น ถ้าเกิดมาแล้วมันมีข้อมูลในใจทั้งสิ้น เวลา
จิตสงบแล้วถ้ามันทะลุทะลวงขึ้นไป ถ้ามันเอาสิ่งใดมาปลิ้นมาปล้อน เชื่อมมันทั้งสิ้น

กิเลสมันตาคม แล้วจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาฝึกหัดใช้ปัญญา กระซิบบๆ “มัน
เป็นธรรมอย่างนั้น มันเป็นธรรมอย่างนี้” นี่ถ้าไม่มีครูมีอาจารย์

ถ้ามีครูมีอาจารย์นะ สิ่งที่ว่าทำความสงบของใจก็ทำไม่ได้ พอทำความสงบของใจแล้วจะ
ยกขึ้นสู่วิปัสสนา จิตสงบแล้วมันจะเกิดปัญญาเองๆ อี้กร้อยชาติ

เพราะสิ่งที่มีนั้นจะเป็นปัญญาขึ้นมามันต้องเป็นภาวนามยปัญญา มันเป็นปัญญาตาม
ข้อเท็จจริง ไม่ใช่เป็นปัญญาความจำ ไม่ใช่เป็นปัญญาที่ศึกษาค้นคว้า ไม่ใช่เป็นปัญญาจากเจ้า
ลัทธิใดๆ ทั้งสิ้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ “เราเป็นผู้ชี้ทางเท่านั้น เธอต่างหากเป็นผู้ที่ประพฤติ
ปฏิบัติ”

เพราะถ้ามันจะเป็นภาวนามยปัญญา มันต้องเป็นปัญญาของจิตดวงนั้น มันต้องเป็น
ภาวนามยปัญญาของเธอ เธอต่างหากจะเป็นผู้ที่แทงทะลุกิเลสตัดค้นหาความทะยานอยาก แล้ว
เธอต่างหากต้องบอกเราว่าทำอย่างไร

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณรู้หมด”

แต่ที่บอกว่า “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่า การ ก็องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าก็เอาปัญญาอัดเข้ามาในใจของกระผมสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทำให้เกล้า
กระผมเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาสิ”

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการธัมมจักข พุทธอัญญาโกณฑัญญะมี
ดวงตาเห็นธรรม อีก ๔ องค์ไม่ได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการบัญญัติทั้ง ๕ ทำไม่ไม่ให้บัญญัติทั้ง
๕ ได้เสมอกัน เพราะอะไร เพราะ “เราเป็นผู้ชี้ทางเท่านั้น เธอต่างหากเป็นผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้
เป็นข้อเท็จจริง”

พระอัญญาโกณฑัญญะทำได้จริง พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นพระโสดาบันใจ เป็นสงฆ์
องค์แรกของโลกใจ

นี่ก็เหมือนกัน ในการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราฟังธรรม เคารพบูชา

เวลากรรมฐานเขาบอกว่า กรรมฐานไม่ฟังใครเลย

ฟัง ฟังเยอะด้วย แต่ถ้าเป็นความจริงมันต้องเป็นความจริงของเรา มันต้องเป็นความจริง
ของจิตดวงนั้น จิตดวงนั้นไม่มีมรรค จิตดวงนั้นจะมีผลได้อย่างไร

ฟังมาทั้งนั้นนะ ฟังแล้ววางไว้ มันเป็นเรื่องของเขา ใครจะดีใครจะชั่วมันเรื่องของเขา ใครจะเชิดชูบูชา ใครจะติดโลกามิส ใครจะเป็นโมฆบุรุษตายเพราะลาภ ตายเพราะชื่อเสียงกิตติศัพท์ กิตติคุณ อยากได้อากดี มันเป็นเรื่องกันตรงนั้นหรือ โลกธรรม ๘ นั้นนะ

แต่ความจริงที่เราหากันอยู่นี้ไง ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา ทางของพระพุทธเจ้า ทางสายกลางของพระกรรมฐาน ถ้ามันเป็นสัจจะมันเป็นความจริง มันต้องฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้มันเป็นข้อเท็จจริงในใจของตน

เวลามันฝึกหัดขึ้นมาเป็นข้อเท็จจริงในใจของตน เห็นไหม แคจิตสงบ แคเป็นสัมมาสมาธิ มันก็มีหัตถ์จรรยแล้ว เพราะอะไร

เพราะสิ่งที่ทำมาๆ สมาธิยังทำกันไม่เป็น ทำกันไม่ได้ มันก็อยู่นอกนูน อยู่ห่างไกล

แต่เวลามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มันเป็นจริงเป็นจัง เพราะถ้ามันทำสมาธิได้มันก็เห็นใจของตน มันก็เห็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

แล้วถ้าพุทธะมันเบิกบานขึ้นมา เหมือนคนนอนหลับ คนหลับไหล คนขี้ลาด คนตาขาว มันไม่สนใจสิ่งใดใด แล้วมันลืมตาขึ้นมา มันมีหัตถ์จรรยใหม่

คนหลับไหล คนเพ้อเจ้อ คนเพ้อฝัน เวลามันรู้สึกตัวขึ้นมา โอ้! พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น แต่มันเบิกบานหรือยัง มันไม่เบิกบานเพราะอะไร เพราะไม่ชำนาญในวิธี ไม่ชำนาญในวิธีคือรักษาความสงบนี้ไว้ไม่ได้

เพราะอะไร

สมาธิไม่ใช่จิต จิตก็ไม่ใช่สมาธิ จิตฝึกหัดทำสมาธิ สมาธิกับจิตเกิดขึ้น

สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา สมาธิก็เป็นอนัตตา สมาธิจะไม่คงตัว คงที่ตายตัวตลอดไปไม่มี เพราะอารมณ์ความรู้สึกของคน

สมาธิมันเป็นสัจจะจะเป็นความจริงเกิดขึ้นจากการฝึกหัด มันก็อยู่โดยกำลังของจิต โดยกำลังโดยที่ว่าพุทโธเยอะ พุทโธมากก็สมาธิยาว พุทโธสั้นพุทโธน้อยก็สมาธิจิมๆ

สมาธิอยู่ที่กำลัง อยู่ที่บริกรรม อยู่ที่มันทำได้มากน้อยขนาดไหน แล้วถ้าทำได้มากน้อยขนาดไหนแล้วยังรู้ถึงการกระทำที่ถูกต้องชอบธรรม ถ้ารู้ถึงวิธีการทำถูกต้องชอบธรรมแล้ว ชำนาญในวิธี การเข้าและการออก สมาธิมันจะเสื่อมไปไหน

สมาธิเสื่อมนี้มันเรื่องธรรมดา แต่คนฝึกหัดมันต้องมีชำนาญในวิธี รักษาสมาธิเป็นพื้นฐาน เป็นบาทฐาน เพราะถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนา สมาธินี้จะเป็นต้นทุน สมาธิมันจะแบ่งโลกียะกับโลกุตระ

ถ้าสมาธิเสื่อมมันเป็นโลกียะ คือคิดเอาทั้งนั้น เป็นสัญญาทั้งสิ้น ถ้าสมาธิเสื่อม

ถ้าสมาธิฟื้นกลับมา เวลาเกิดภวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากสัมมาสมาธิจะเป็นภวนามยปัญญา ปัญญาในธรรมของจิตดวงนั้นที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา

จิตดวงนั้นเกิดภวนามยปัญญา แล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำทดสอบของตนอยู่ตลอดเวลา เพราะถ้ามันรู้ชัดรู้จริงของมัน มันก็ปล่อย การปล่อยนั้นเป็นของชั่วคราวๆ มันยังอยู่ใน สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา มันยังอยู่ของชั่วคราว ไม่มีใครเป็นเจ้าของ

แล้วฝึกหัดปฏิบัติ มันจะกระชับ มันจะกระชับ มันจะจูงขา มันจะรั้งขา มันจะจูงมือ รั้งขา มันจะพลิกมันจะแพลงอย่างไร เออ! กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เราสร้างเวรสร้างกรรมมาอย่างนี้ เราก็ต้องมีสติสัมปชัญญะไม่ทุกขใจ ไม่ร้อนใจ ไม่กังวลใจ ไม่ตีโพยตีพาย

ตีโพยตีพายไม่เกิดประโยชน์กับใครทั้งสิ้น เพราะสิ่งนี้เราทำมา กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา กิเลสของแต่ละบุคคลหยาบหนาแตกต่างกัน การกระทำเราทำกรรมของสัตว์โลกเหมือนกันไม่มี จะนุ่มนวลอ่อนหวาน กระด้างกระเดื่องเข้มแข็งอย่างใดก็แล้วแต่ อยู่ที่เขาทำมา มันถึงเป็นจริงเป็นนิสัยไป

ฉะนั้น เราทำอะไรมันยังไม่สมควรปรารถนา ไม่เป็นสักจะความจริง เราก็พยายามทำ เพราะเราทำขึ้นมาได้ระดับที่ว่าเราทรงตัวได้แล้ว เรา รู้จักถูกจักผิดแล้ว แต่เรายังสรุปไม่ได้

ถ้าซ้ำแล้วซ้ำเล่าๆ เวลานิโรธ ดับทุกข์ ขณะ ขณะที่เกิดขึ้น เพราะเกิดขึ้นก็เกิดนิโรธ เพราะขณะ เพราะการดับ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายทั้งปวงต้องดับ แต่มันต้องดับด้วยสติด้วยปัญญา มันมีกิจจญาณ มีสังจญาณ

ไม่มีวงรอบกิจ ๑๒ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่ยอมรับว่าสิ่งนั้นเป็นความจริง

เวลาถ้ามันนิโรธ งานการกระทำนั้นมันสมบูรณ์แบบ ขณะ นิโรธ ดับทุกข์ อันนี้พ้นจาก สพเพ ฌมฺมา อนตฺตา

สหฺเพ ฌมฺมา อนตฺตา คือการกระทำต่อเนื่อง แล้วขณะที่มันแปรสภาพนั้นคืออนัตตา เป็นพระไตรลักษณ์

จิตที่ฝึกหัด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เธอต้องฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นข้อเท็จจริง แล้วเธอต่างหากต้องเป็นคนบอกว่ามันขณะเกิดอย่างไร มันพิจารณาอย่างไร แล้วมันขาด สมุจเฉทปหาน นิโรธ ดับ ดับทุกข์ เป็นอกุปปรกรรม คงที่ ตายตัว ไม่มีเสื่อม

เวลาชำนาญในวิธีๆ เราต้องชำนาญในวิธีเพื่อรักษาสมมาสมาธิ เพราะอะไร เพราะมันเป็นพื้นฐาน มันเป็นกำลังที่จะต้องการกระทำของเราต่อเนื่องไป

ปัญญาเราก็ฝึกหัด ฝึกหัดของเราเพื่อให้มันละเอียดรอบคอบ ให้มันเท่าทันกับพญามาร ให้มันเท่าทันกับลูกหลานของมารเท่านั้นนะ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส แต่ลูกหลานของมัน มันก็พลิกมันก็แปลง มันก็ปลิ้นมันก็ปล้อน มันก็หลอกก็ลวง

เวลาจะปฏิบัติ ถ้าเราพลั้งเผลอ มันตาคม มันคอยปลิ้นคอยปล้อน แต่เวลามันเข้าด้ายเข้าเข็ม เวลามันใช้ภาวนามยปัญญา ถ้ามันตทังคปหาน มันชั่วครั้งชั่วคราว มันจะกระซิบๆ “ใช่ๆ เออ! ขาดแล้ว เออ! เออ! เออ! เป็นธรรมๆ”

ไม่มี นั่นละกิเลสทั้งนั้นนะ

เวลาครูบาอาจารย์ที่ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ เวลากิเลสมันกระซิบๆ แล้วเวลาถ้ากิเลสมันตาคม ครูบาอาจารย์ท่านต้องผ่านอย่างนี้มาทั้งนั้น ท่านถึงบอกว่ากิเลสนี้หนักล้นนัก กิเลสนี้ร้ายนัก

แล้วกว่าจะเข้าไปเผชิญหน้ากับมันได้ ความว่าจะเข้าไปเผชิญหน้ากับมันได้ ต้องฝึกหัดปฏิบัติจนจิตสงบระงับเป็นสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งจิตตภาวนา จิตจะเกิดตบะ เกิดมรรค เกิดการแผดเผา เกิดการกระทำในหัวใจของตน มันมหัศจรรย์ๆ

เพราะอะไร

เพราะปริยัติ ปฏิบัติ

ปฏิบัติรู้ทุกอย่าง ปริยัติรู้ทุกอย่าง ปริยัติเข้าใจทุกอย่าง ธรรมวินัยนี้พูดได้หมด เข้าใจได้ทุกเรื่อง แต่ทำไม่เป็น

แต่ปฏิบัติล้มลุกคลุกคลานมีการกระทำขนาดไหน มันปฏิบัติไปแล้วนะ กลับไปเทียบเคียงพระไตรปิฎก มันซึ่งใจมากๆ แล้วให้บอกไง ถ้าเวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเป็นปัจเจกตั้งสันติภูมิจึงเวลาขณะ

เวลาหลงตา ครูบาอาจารย์บอกว่า มันมีขณะหรือไม่มีขณะ แล้วขณะมันผิดพลาด ขณะมันไม่สมบูรณ์แบบอย่างไร ท่านก็คอยแนะ คอยสอน คอยให้อุบาย

ครูบาอาจารย์ท่านจะให้อุบาย คอยคุ้มครอง คอยดูแล เพราะอะไร

ปุถุชน กัลยาณชน ปุถุชนเขาสนใจเรื่องอะไรบ้าง เขาไม่สนใจ เขาบอกไฉนนี้เป็นงานบุญเปล่า เดินไปเดินมา

ครูบาอาจารย์เดินจงกรมรอบโลกหลายรอบนะ

เดินไปเดินมา เดินไปเดินมา เดินไปเดินมา

เฮ้ย! ตังค์หายหรือ หาเศษตังค์หรือ

ไม่ใช่ ไฉ่โฮ! มันเข้าด้ายเข้าเข็มนะ ไฉ่โฮ! มันพุ่งเลยละ พุ่งเลยละ

หลงปุ้เจี๊ยะเดินจงกรมเหมือนจะเหาะ เหมือนจะเหาะ แต่ไม่เหาะ มันเดินเหมือนจะเหาะ จะเห็นเดินฟ้า มันเบาไปหมดเลย ปัญญามันหมุนตัวๆ ในทางจงกรม

เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติไง มันถึงเห็นคุณค่า

ไฉ่โลกมันจะติมันจะเตียน มันจะเสียดสีขนาดไหน นั่นมันเรื่องของเขา

แต่ไฉ่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ นี่แหละยอดคน

เธอต่างหากที่จะพ้นจากทุกข์ ใ้โลกทั้งโลก ๗,๐๐๐ ล้านคนมันทำอะไรกัน นั่นมันเรื่องของ
เขา แล้วมาวางการพระเิง ถ้าพระมันเห่อเหิมทะเยอทะยานก็เรื่องของเขา

บวชเป็นพระ สมมุติสงฆ์ ทำคุณงามความดี นี่เิง คณะสงฆ์ได้สืบทอดพระพุทธศาสนา

ทำชั่วๆ เจ้าหน้าทีทำผิดโทษสองเท่า บาปกรรมที่ได้สร้างเวรสร้างกรรมขึ้นมามันจะติดใจ
ดวงนั้นไป กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เขาเป็นคนทำทั้งสิ้น

แล้วเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เราก็ทำคุณงามความดีทั้งสิ้น แล้วคุณงามความดีที่เราทำ
ขึ้นมา ถ้ามันผิดพลาดมันก็อยู่ที่อำนาจวาสนาของคน ถ้ามันทำถูกต้องชอบธรรมขึ้นมา แล้วเรา
ทำแล้วธรรมและวินัย ไม่ใช่ธรรมดาขาว

แล้วปฏิบัติแล้วกิเลสมันตาคม มันพลิกแพลงตลอด แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติไปมันกระซิบๆ
นี่แหละ

ใ้กระซิบๆ เ็งเชื่อได้หรือ เ็งเชื่อใช่เิงม เวียนวายตายเกิดในวัฏฏะก็ภพก็ชาติ ยังจะไป
ต่อไปอีกใช่เิงม มีโอกาสแล้ว เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ได้บวชเป็นพระเป็น
นักปฏิบัติ โอกาสร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ใ้ให้กิเลสตาคมมันพลิกมันแพลงเอาไปกินหมดเลย แล้วเวลา
ภาวนาไปใ้มันกระซิบๆ

กระซิบ ไปเชื่อมันทำไม ตรวจสอบได้ ตรวจสอบใจของเรานี่แหละ ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังนะ
ครูบาอาจารย์เราเยอะแยะ ถ้ามีสิ่งใดผิดพลาดนะ ตรวจสอบเลย ถ้าผิด นั่งสมาธิมันไม่ลง ถ้าเวลา
มันพิศุจน์กัน นั่งสมาธิลงหมดเลย จบ ความผิดพลาดไม่มี

ชำนาญในวสี โดยธรรมชาติ โดยทั่วไป การฝึกหัดปฏิบัติ ความเพียรเิง ความเพียร ความ
วิริยะ ความอุตสาหะ ลงทุนลงแรงเหนื่อยนัก เราู้ เราเข้าใจ เราปฏิบัติมาเยอะ ฉะนั้น ความเพียร
ความวิริยะ ความอุตสาหะ มันบีบคั้น บีบคั้นขนาดไหนมันก็หนทางของเราเิง เราฝึกหัด เราปฏิบัติ
เราจะเอาความจริงของเรา เราไม่ใช่ธรรมดาขาว เอวัง